

MILENCI Z MÁRNICE

„Sakra!“, pronesl při pohledu na hodinky už alespoň 10 krát Takada. Pokud by na tomto světě existovala alespoň v nějaké podobě telepatie, nebylo by možné, aby se jeho naštvání nepřeneslo na koronera Arimota. Bohužel se ale nic takového nestalo a Arimoto se vůbec neukázal.

V márnici už kromě Takady nikdo nezůstal. Samozřejmě je tím myšleno, nikdo živý. Takada už přes dvě hodiny držel stříž nad mrtvolou. Kdyby jenom ten Arimoto přišel, mohl by se vrátit domů.

„Do osmi vyrazím.“, tak to Arimoto říkal, ale přestože už bylo půl desáté, neukázal se.

V devět měl Takada schůzku se svou přítelkyní. Protože stejně musel do půl deváté nějak zabít čas, vzal na sebe strážení mrtvoly.

„Měl bych snad už vyrazit?“ I kdybych ale hned teď vyrazil, než bych se dostal na smluvené místo, bylo by 10. Teď už na mě určitě netrpělivě čeká. Tak, každopádně se s ní musím nějak spojit, třeba telefonem.

Chodíme spolu 3 měsíce a ten vztah mě stál hodně úsilí, ale dnes po večeri konečně plánujeme zajet do hotelu na předměstí, a protože jsme se dostali do fáze, kdy už by se nakonec mělo začít něco dít, není přece možné, abych si to nechal ujít.

„Telefon, musím najít telefon.“

Takada vyšel z místnosti, kde ležela mrtvola, a pospíchal chodbou ke kanceláři. Když vstoupil dovnitř, byla tam naprostá tma. Zašmátral po vypínači, rozsvítil a rozhlédl se kolem. Nebyla to nijak prostorná místnost, ale složky byly seřazené, a protože byla kancelář poměrně systematicky uspořádaná, působila rozlehle. Nemohlo tu však pracovat víc než pouhých pět lidí.

Telefon stojící v okénku recepcce byl nastaven k přímému nočnímu spojení. Takada dohledal v zápisníku číslo baru, ve kterém měl smluvenou schůzku, a vytočil ho.

Str. 110

- Noo, ale myslím, že už přídem.

Vysvetlil situáciu.

- Prosím počkaj na mňa.
- Dobre, ale keby sa moc oneskoríš, tak odídem s niekým iným.

Povedala jeho priateľka s úškrnom (s úšklebkem). Tak je to v poriadku. Keby bola naozaj nahnevaná, nevtipkovala by.

- Každopádne budem meškať..

Zamrmlal si a vrátil sa do miestnosti s telami. Sadol si na stoličku a bielou plachtou, čo bola na stole, zakryl položené telo a obzeral si jeho siluetu. Určite to bolo 18 ročné dievča. Chúďa. Zatiaľ bolo diagnostikované, že je príčina smrti je choroba, ale sú pochybnosti, že by to mohla byť otrava. Doktor Arimoto sa na to ešte pozrie. 18 ročná? Pomyslel si, že je docela mladá (príliš) na to, aby ju niekto nenávidel natoľko, že by ju zabil. Sumiko má tiež 18 rokov, ale v hlave je ešte ako dieťa. Fyzicky je až príliš dospelá. Telo, mŕtve telo.

Obe sa povedia v angličtine *body*. Nemýliť si ale *body* a *date* (*bodí* a *déto*). Takada sa trpko usmial. Zrazu začul zvuky.

- Doktor?

Str. 111

Skúsil nazrieť do chodby. Bolo tam sklenené okno, cez ktoré sa dalo nakuknúť. Ale však nie je možné, aby sem niekto prišiel. Alebo to je len jeho predstavivosť? Niečo zašušťalo, ale vonku to nebolo. Je to tu v miestnosti. Asi len vietor. Takada sa obzrel za seba. V miestnosti nebolo okno. Bola prázdna a linoleumová podlaha, ktorá odrážala modrobiele svetlo z fluorescenčnej lampy. Takada sa poobzeral po miestnosti. Je tu niečo, čo vydáva zvuky? V tom si všimol, že plachta zakrývajúca telo sa skĺzla a spustila dolu. Na chvíľku ním zatriaslo.

- Blbec, čo si myslíš?

Povedal a hlas sa mu triasol. Nič zvláštne, mŕtvolky. V práci je na to predsa zvyknutý, tak prečo sa bojí. Takada si pomyslel, že je taký nervózný z toho, že sedí vedľa mŕtvych tiel už chvíľku úplne sám.

- Mám zlé pocity, pretože rozmýšľam o mŕtvych ako o ľuďoch.

Keď tam Takada nastupoval, Senpai mu povedal:

- Mŕtvi ľudia sú veci, je lepšie zabudnúť.

A tak 'veci'. Nič viac len veci. Takada sa zhlboka nadýchol a už išiel napraviť spadnutú plachtu, keď sa mu zastavila ruka.

str. 112

...Na chvíli zaváhal, a pak stáhnul látku.

„Máti, co kdybys už šla spát?“ Ve slovech Ótaniho Cutomua se jasně odráželo, jak už toho má dost.

„Ještě není ani deset,“ řekla klidně Ótaniho matka a náladu svého syna vůbec nebrala v potaz. „Starým lidem nevadí, když málo naspí. Navíc spíš bys měl jít spát ty. Vždyť jsi inspektor prvního oddělení metropolitní policie.“

„Já už půjdu,“ zvedala se Kazuki Jumie, která byla detektivkou ze stejného oddělení, Ótaniho podřízenou a navíc i jeho přítelkyní.

„Vážně? Zdržovat tu slečnu na vdávání by mohlo na druhou stranu způsobit potíže, že?“ řekla Ótaniho matka a rychle začala sklízet ze stolu.

Ótani ji propíchl pohledem, ale ona nikdy nebyla tím typem matky, kterou by něco takového znepokojovalo. Přece jen měla jen jedno jediné dítě, syna kolem pětatřiceti, na kterém velmi lpěla, jakoby na něj byla nalepená vteřinovým lepidlem.

„Díky za jídlo,“ kývla Kazuki Jumie na projev díků.

Jumie je mladoučká 24letá detektivka. Vypadá, že jí je spíš něco kolem dvaceti, je drobná a má líbezný obličej. Samozřejmě Ótaniho matce se nezamlouvala žádná z žen, které se k synovi přiblížily, tak se Ótani snažil o to, aby se alespoň trochu ona a Jumie sblížily. Proto Jumii pozval na večeri, ale i tak se situace nezlepšila.

„Tak já tě zavezu na nádraží,“ řekl Ótani.

„Co kdybych zavolala taxi?“ povídá Ótaniho matka.

„To není nutné (nepůjde). Na každý pád ji zavezu na nádraží. Budu hned zpátky,“ násilně řekl Ótani a vytlačil Jumii z předsíně ven. Nasedl do auta a Jumie se poklonila jeho matce stojící v předsíni, která je vyprovázela.

„Ta moje máti je prostě...“ povzdechl si Ótani, když auto vyrazilo večerními ulicemi.

„Mně to nevadí,“ prohlásila Jumie a usmála se.

str. 114

„ Kdyby věděla, že přijdeš, schovala by to maso, které měla v plánu upéct a schválně by objednala donášku jídla z nudlárny.“

„ Ale to už přeháníte.“

„ A navíc by to bylo z nějaké nudlárny tady poblíž, kde vaří hnusně a nikdy tam nic nekoupila.“

Jumie vyprskla smíchy.

„ Zajímavá osoba, ta Vaše matka.“

„ Zajímavá...?“ Ótani se hořce zasmál: „ Tím, jak mě vždy takto rozveselíš mi pomáháš.“

„ Nemá smysl se rozčilovat.“

„ Promiň. I matka dříve či později určitě...“

Ótani kousek před nádražím najel ke straně ulice a zastavil.

„ Přemýšlel jsem, zda spolu máme nastoupit do auta.“

Ótani obejmul Jumii a přivinul ji k sobě.

„ Inspektore...“ Jumie se tomu nebránila.

„ Neříkej mi inspektore...“

„ Ale...“

Jejich obličej se přiblížily.

„ Co se děje?“

„ Je tu zákaz parkování.“

Jejich rty se dotkly. Byla to ulice ponořená do tiché tmy a nebylo zde ani živáčka. Ótani Jumii pevně objímal a i ona na to reagovala zatajeným dechem. Když to takhle půjde dál, nebude to zastávka, ale bezpochyby to bude považováno za parkoviště.

Náhle začal zvonit telefon a ti dva se od sebe spěšně oddálili.

„ Sakra! Zase matka!“ , řekl Ótani otráveně.

„ Vaše matka má určitě zvláštní schopnosti.“

Ótani zvedl telefon.

„ Prosím.“

„ Vyrušila jsem vás?“

„ Co potřebuješ, máti?“

„ Právě volal pan Arimoto.“

„ Koroner? Aha, jasně. To bude kvůli té otrávené dívce.“

„ A chce, abys ihned přijel do márnice.“

str. 116

„ Ted' hned?“

„ No ano. Proto jsem ti nachystala věci na převlečení. Převlečeš si i spodní prádlo.“

Ótani si odkašlal a letmo se podíval směrem k Jumii.

„ Co se proboha děje v tuhle hodinu? Pokud jde o výsledky, tak to přece může počkat do zítra.“

„ No ale, víš“ řekla Ótaniho matka. „ Prý vám někam odkráčela mrtvola.“

„ Zkusil jsem odkrýt plachtu“ řekl Takada a rukou ukázal na prázdný stůl. „ A pak...“ zasekl se uprostřed řeči a otrásl se „ Ta dívka otevřela oči a pohlédla na mě. A potom se smála!“ Ótani a Jumie se neúmyslně střetli pohledem.

„ No a co bylo dál?“ zeptal se Ótani.

„Nevím, co bylo dál. Omdlel jsem“ Takada se poškrábal hlavě a jakoby se vymlouval, řekl: „Ale tohle bylo skutečné. Nebyl to žádný sen“.

„Jak dlouho už tu pracujete?“

„Tři roky.“ Tři roky? To by se u něj neměly projevovat halucinace a různé strachem způsobené představy, když už tak dlouho tráví každý den s mrtvolami. *(Stačí, aby tři roky strávil každý den s mrtvolami, a pak by se u něj neměly projevovat halucinace a různé představy způsobené strachem.)*

„Kdy se to stalo?“

„Hmmm... v půl desáté jsem si byl na chvíli zatelefonoval... takže myslím, že to bylo chvíli před desátou“.

„Aha“

Tahle debata nikam nevedla. Ótani řekl Takadovi, aby šel ven na vzduch.

„Tak co?“ řekla Jumie.

„Buďto nám lže, nebo je opilý.“

„Nevypadal na to, že by byl opilý.“

„Hm, ale ta mrtvola přece v žádném případě nemohla doopravdy ožít... Co vy na to, pane Arimoto?“

„No ale před chvílí odešla přímo z této chodby.“

„Nedá se nic dělat... Jak se ta dívka jmenovala?“

„Pravděpodobně Doi Kijoko.“ Jumie vytáhla a otevřela svůj zápisník. „Nepletu se.“

str. 118

„Hm, zkolabovala na narozeninové oslavě...“

„Ano. Kijoko Doiová měla dneska narozeniny a pořádala party, na které se sešla rodina a příbuzní. Tam náhle vykřikla bolestí a během jedné, dvou minut zemřela.“

„No možná kdyby tam byl doktor...“

„Mezi příbuznými doktor byl. Podle toho, co říká, měla prý vždycky slabé srdce a na té narozeninové party neunesla to vzrušení.“

„Ten doktor sepsal i úmrtní list?“

„Ano.“

„Nicméně ten večer na policejní stanici někdo zavolal a říkal, že to je vražda, že Kijoko Doiová byla někým otrávena.“

„Takže to znamená, že měl tělo ohledat pan doktor Arimoto, že?“

„Jenže to tělo zmizelo... Co to asi znamená?“

Že by to opravdu byla otrava? Pomyslela si Yumie a pokračovala: „Nemyslíte si, že se pachatel bál toho, že se tělo bude pitvat, a tak ho někam přemístil?“

„Taky jsem si říkal,“ kývl hlavou Ótani, „Jestli tomu tak je, tak to znamená, že Takada lže.“

„Jenomže tady jsme se trochu zasekli.“

„Proč?“

„Když už lžu, nevymyslím si něco, co zní trochu víc jako pravda? Mrtvola se usmála od ucha k uchu, tomu přece nikdo neuvěří.“

„Aha. No, tak to může být,“ přikývl Ótani, „Ale není to něco, co by i mohla být pravda?“

V tom se otevřely dveře a se slovy: „Ne, rozhodně se nedá říct, že by to byla lež,“ vešel do místnosti přívětivý koroner Arimoto.

„Pane Arimoto, jak můžete něco takového říct!“ zamračil se Ótani.

„Mohla jen na chvíli vypadat, že zemřela; popravdě, existuje mnoho případů, kdy došlo jenom ke zdánlivé smrti.“

„Takže tohle je jeden z nich?“

„I kdyby to tak bylo, je na tom něco divného. Když se někdo probudí na takovém místě ze stavu zdánlivé smrti, tak musí být překvapený a popletený. Že by se začala smát na muže, kterého nikdy neviděla...“

„Takže co si o tom myslíte, Arimoto?“

str. 120

„Nenapadá mě jiný způsob, jak by tady mohlo nebýt žádné tělo,“ řekl Arimoto s vážnou tváří.

„Pane Arimoto, proč si myslíte, že by zrovna Takadova historka měla být pravdivá.“

„Cože? No, totiž,“ zaváhal na chvíli Arimoto, „já jsem se vlastně s tou dívkou minul tady před budovou.“

Ootani i Jumie na chvíli ztratili řeč.

„Tedy, nevím samozřejmě jistě, jestli to byla ona, nebo ne,“ pokračoval Arimoto, „Předtím mi to úplně nedošlo. Ale když jsem sem chvilku po desáté vcházela zadním vchodem, tak chodbou vycházela právě asi osmnáctiletá slečna. Myslel jsem si, že tady zůstala po práci, tak jsem ji pochválil „dobrá práce“ a ona se trochu uklonila a vyšla ven.“

„Co, co měla na sobě za oblečení?“

„U zadního vchodu není moc dobré světlo, takže přesně nevím, ale vypadalo to, že má takové nějaké žluté šaty. A měla dlouhé vlasy.“

„Kaoru,“ obrátil se Ootani na Jumii, „zavolej prosímte Takadu.“ Takada rychle přispěchal a přikývl na Arimotovo vyprávění.

„Ano, mám pocit, že na sobě měla žluté šaty. Na prsou měly takovou bíle krajkovanou květinu...“

„Ano, na to si taky vzpomínám,“ přikývl Arimoto.

Ootani s Jumii si vyměnili pohledy a povzddechli si. Vypadá to, že tohle bude ještě pěkný zmatek.

„Omlouvám se, že vás ruším při práci,“ řekla Jumie.

„Ale kdepak.“

Doi Micuo, zahalený v bílém plášti, se s mírnou arogantní povýšeností roztáhl na pohovce.

„Potřebova jste něco ohledně Kijoko?...“

„Ano. Ráda bych se vás totiž zeptala ohledně příčiny smrti.“

„To bylo přece srdce,“ odvětil doktor Doi okamžitě, „kvůli tomu už jí zbývalo tak jenom půl roku. Prostě to jen přišlo o něco dřív. Je mi jí líto, ale takhle odešla bezbolestně. Alespoň to je jediná úleva.“

str. 122

„A rodiče slečny Kijoko Doi zemřeli před třemi lety, že?“

„Ano, při letecké nehodě.“

„Vy, pane doktore, jste byl v jakém vztahu s jejím otcem?“

„Jeho mladší bratr.“

„Takže jste byl vlastně v pozici opatrovníka slečny Kijoko?“

„No, tak nějak, to proto, že i samotná Kijoko se na mě obrátila.“

„Prý včera měla osmnáctiny?“

„Ano, na té oslavě se příliš rozrušila a vypadá to, že ji to stálo život.“

„Stalo se něco, co by ji obzvláště rozrušilo?“

„Ani ne... jestli to to nebylo třeba tím, že dorazili i příbuzní, které obvykle nevidá“ řekl doktor Doi a pokračoval „a proč se o to zajímá policie?“

„Konečně je to venku, co?“ pomyslela si Jumie. *„Je divné, že se tato otázka nepadla hned na začátku“* proběhlo jí hlavou. Nejde si nemyslet, že policii neočekával.

„Obdrželi jsme anonymní telefonát, podle kterého byla slečna Kijoko otrávena.“

„Cože?! Taková blbina! Já jsem taky doktor, kdyby bylo něco jen trochu zvláštního, z fleku bych to nahlásil!“ špatně hrál překvapené rozhořčení.

„Změňme téma...“ navrhla Jumie držíc se profesionálního vyjadřování. „Není pravda, že slečně Kijoko byl rodiči zanechán majetek?“

„No... víceméně“ řekl zašklebeně.

„Ověření by netrvalo dlouho, ale říkála jsem si, že bude rychlejší se zeptat“ naznačila, že lhát je zbytečné. Bylo vidět, že je doktor a ne nějaký blb.

„Pokud se nepletu, zdědila celkem dost - onu půdu i s domem“ přikývl.

„Jakou to má asi hodnotu?“

„Tak šedesát až osmdesát miliónů?“¹

„Kolik desítek let mého platu to asi je?“ napadlo ji, ale ve spěchu zatřásla hlavou.

„Ale pro osmnáctiletou dívku to je...“

„Do včerejška jí bylo sedmnáct. Správa byla svěřena mě a mé sestře.“

„Opravdu? No... a kdy měla být Kijoko schopna s dědictvím manipulovat?“

str. 124

„Ve dvaceti,“ (řekl doktor). Jumie přikývla. Takže Kijoko měla ještě dva roky. „Tolik nás prosím nepodezřívajte. Já i sestra jsme finančně zajištění,“ pokračoval doktor Doi trochu znepokojeně. „Šáhnout na Kijočino jmění by nás ani nenapadlo!“ „Neměla jsem v úmyslu se ptát na toto,“ pousmála se Jumie. „Ach tak. Kdyby se takové řeči roznesli, tak by to v naší pozici...“ „To úplně chápu,“ (odpověděla Jumie.) „A co Kijočino tělo,“ (zeptal se doktor.) „Předpokládám, že jej teď policie ohledává,“ (usuzovala Jumie.) „Myslím si ale, že je to ztráta času.“ (opáčil se doktor.) „Neměl by přeci být problém?“ „To-to je pravda,“ odpověděl doktor Doi

„Pokud tak učiníme, tak to celé obejde bez šíření pomluv,“ řekla Jumie tak jemně, že to působilo až ohromujícím dojmem.

„Přesně tak, jak říkáte. Mimochodem, už jste provedli pitvu,“ zeptal se doktor a podíval se na Jumii zkoumavým pohledem.“

(Na tuto otázku Jumie váhavě odpověděla:) „Pitva...nejsem si jistá, zda ji budeme moci provést.“ „Co tím máte na mysli,“ (zeptal se profesor.) „Mám na mysli to, že je Kijoko pohřešovaná.“

„Pohřešovaná?“ (Doktor zněl velice překvapeně.) „Ano. Údajně nějakým způsobem sama chodí a odešla z márnice. Kdyby se tady ukázala, tak nás prosím kontaktujte. Děkuji za Váš čas,“ ukončila Jumie rozhovor. Doktor Doi se v údivu posadil na pohovku.

Když Jumie vyšla ven, podívala se na kliniku doktora Doiho. Pomyslela si, že klinika musela stát opravdu dost peněz. Nebylo by vůbec divné, kdyby byli zatíženi půjčkou.

Jumie si prošla okolí té nově postavené budovy. V garáži parkoval Mercedes a nějaké zahraniční sportovní auto. Hádám, že určitě mají i rozmarného synáčka.

Jumie náhle zastavila. U vedlejšího vchodu do domu Doiových stál mladý muž, asi 23 nebo 24 letý. Mladík byl oblečen do obleku s kravatou. Tento styl se k němu hodil a nevypadal podezřele. Nicméně pořád se hádal u homofonu při vedlejší vchodu.

„Prostě mi ho předejte!“

str. 126

¹ korun; tři-čtyři sta miliónů jenů

ozval se docela dost podrážděným hlasem, avšak z domovního telefonu zazněla stručná odpověď: „Pan doktor je nyní zaneprázdněn.“

„Mám důležitou zprávu ohledně jeho zemřelé neteře. Prosím.“

„Bohužel. Odejďte.“

I když muž křičel a ten domovní telefon na něj vyloženě jazyk nevyplázl, muže ignoroval.

„Sakra!“ zařval do telefonu a udeřil do něj. „Jauvajs“, třepal bolavou rukou a vyrazil pryč. Yumie už vypadala, že na něj zavolá, ale tady ho nemohla ztratit z očí.

„Promiňte“, zvolala.

„Co je?“, zeptal se podezřívavě muž, „jestli mi chcete něco prodat, tak nemám zájem“.

„Jde o tohle“, Yumie vytáhla z kabelky policejní odznak a ukázala mu jej. Muž vyvalil oči.

„Takže jste byl se slečnou Kijoko zasnouben?“, zeptala se Yumie překvapeně. „Bylo jí teprve osmnáct, že?“

„Slíbil jsem, že se vezmeme, jestli se dožije osmnácti.“

Seděli uvnitř kavárny. Ten mladý muž se jmenoval Šúdži Micutani, dvaceti-čtyř letý byznismen.

„Ona...měla slabé srdce. Chtěli jsme být spolu co nejdřív, víte.“

„Chápu“, přitakala Yumie. „Byl jste včera na té párty?“

„Ano. Ne. Tedy, vlastně obojí.“

„Jak to myslíte?“

„Totiž, oficiálně jsem pozvaný nebyl, ale čekal v jejím pokoji.“

„Aha, rozumím. Takže jste neviděl, jak se zhroutila?“

„No, víte, díval jsem se z vrchu ze schodů.“

„Z vrchu?“

„Ano. Nahoře v chodbě je mezera akorát tak na to, aby se z druhého patra dalo shlížet od zábradlí dolů“.

Na oslavu přišli kromě Kijoko Doi i její strýc doktor Doi s manželkou, teta Čikako Jamamoto a příbuzný z matčiny strany- sedmnácti nebo osmnáctiletý mladík jménem Kóiči Učida.

„Všechno nejlepší k osmnáctinám!“, popřál Kijoko Kóiči Učida a předal jí malou krabičkou převázanou stužkou.

„Děkuju“, řekla Kijoko celá rudá, když si dárek brala. Byla náchylná k nemocem, a protože skoro vůbec nevycházela ven, měla jakoby průsvitný, bledý obličej, avšak zrovna dnes shlížela na narozeninový dort před sebou s červenými líci.

„Tak už i ty máš osmnáct, co“, řekl doktor Doi.

„No jo, uteklo to jak voda a ty už jsi dospělá...“, pronesla dojatě Čikako Jamamoto.

„To, co se přihodilo Tvým rodičům...., ale nevzdala ses a překonala to“, řekla Fumie, manželka doktora Doi.

„To díky Vám všem“, řekla Kijoko tiše. „Konečně už i já mám osmnáct let a stala jsem se společensky samostatnou. Velice Vám děkuji“, doplnila a sklopila hlavu.